



Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a treia)

28 noiembrie 2024^{* i}

„Trimitere preliminară – Spațiul de libertate, securitate și justiție – Cooperarea judiciară în materie penală – Infrațiuni și sancțiuni aplicabile în domeniul traficului de droguri și al luptei împotriva criminalității organizate – Posibilitatea de reducere a pedepselor aplicabile – Întindere – Decizia-cadru 2004/757/JAI – Articolele 4 și 5 – Decizia-cadru 2008/841/JAI – Articolele 3 și 4 – Reglementare națională care nu pune în aplicare dreptul Uniunii – Articolul 51 alineatul (1) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene – Protecție jurisdicțională efectivă – Articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE – Procedură penală împotriva mai multor persoane – Acord de recunoaștere a vinovăției prevăzut în dreptul național – Aprobarea de către un complet de judecată ad-hoc – Consimțământul celorlalți inculpați”

În cauza C-432/22,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Spetsializiran nakazatelen sad (Tribunalul Penal Specializat, Bulgaria), prin decizia din 28 iunie 2022, primită de Curte la 28 iunie 2022, în procedura penală împotriva

PT,

cu participarea:

Spetsializirana prokuratura,

CURTEA (Camera a treia),

compusă din doamna K. Jürimäe, președinta Camerei a doua, îndeplinind funcția de președintă a Camerei a treia, și domnii N. Jääskinen și N. Piçarra (raportor), judecători,

avocat general: domnul P. Pikamäe,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observațiile prezentate:

– pentru Comisia Europeană, de S. Grünheid, M. Wasmeier și I. Zaloguin, în calitate de agenți,

^{*} Limba de procedură: bulgara.

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 14 decembrie 2023,
pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 5 din Decizia-cadru 2004/757/JAI a Consiliului din 25 octombrie 2004 de stabilire a dispozițiilor minime privind elementele constitutive ale infracțiunilor și sancțiunile aplicabile în domeniul traficului ilicit de droguri (JO 2004, L 335, p. 8, Ediție specială, 19/vol. 7, p. 66), a articolului 4 din Decizia-cadru 2008/841/JAI a Consiliului din 24 octombrie 2008 privind lupta împotriva crimei organizate (JO 2008, L 300, p. 42), a articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE și a articolelor 47 și 52 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”).
- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unei proceduri penale începute împotriva lui PT și a altor persoane, acuzate că au condus și/sau au participat la activitățile unui grup infracțional.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

Tratatul UE

- 3 Potrivit articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE:
„Statele membre stabilesc căile de atac necesare pentru a asigura o protecție jurisdicțională efectivă în domeniile reglementate de dreptul Uniunii.”

Decizia-cadru 2004/757

- 4 Articolul 4 din Decizia-cadru 2004/757, intitulat „Sancțiuni”, prevede la alineatul (1):
„Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru ca infracțiunile prevăzute la articolele 2 și 3 să fie pasibile de sancțiuni penale efective, proporționale și disuasive.
Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru ca infracțiunile prevăzute la articolul 2 să fie pasibile de sancțiuni penale privative de libertate având o durată maximă de cel puțin unu până la trei ani.”
- 5 Intitulat „Circumstanțe speciale”, articolul 5 din această decizie-cadru prevede:
„Fără a aduce atingere articolului 4, fiecare stat membru poate lua măsurile necesare pentru ca sancțiunile prevăzute la articolul 4 să poată fi reduse, în cazul în care autorul infracțiunii:
(a) renunță la activitatea infracțională privind traficul de droguri și precursori și
(b) furnizează autorităților administrative sau judiciare informații, pe care acestea nu le-ar fi putut obține altfel, ajutându-le să:

- (i) prevină sau să limiteze efectele infracțiunii;
- (ii) identifice sau să-i aducă în fața justiției pe ceilalți autori ai infracțiunii;
- (iii) găsească dovezi sau
- (iv) împiedice săvârșirea altor infracțiuni prevăzute la articolele 2 și 3.”

Decizia-cadru 2008/841

- 6 Articolul 3 din Decizia-cadru 2008/841, intitulat „Sanctiuni”, prevede la alineatul (1) litera (a):

„Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru a se asigura că:

- (a) infracțiunea menționată la articolul 2 litera (a) este pasibilă de o pedeapsă maximă privativă de libertate de cel puțin doi până la cinci ani [...].”

- 7 Intitulat „Circumstanțe speciale”, articolul 4 din această decizie-cadru prevede:

„Fiecare stat membru poate lua măsurile necesare pentru a se asigura că pedepsele menționate la articolul 3 pot fi reduse sau că infractorul poate fi scutit de ispășirea pedepsei dacă acesta, de exemplu:

- (a) renunță la activitățile infracționale și
- (b) furnizează autorităților administrative sau judiciare informații, pe care acestea nu le-ar fi putut obține altfel și care le asistă pe acestea:
 - (i) să prevină, să pună capăt sau să limiteze efectele infracțiunii;
 - (ii) să identifice și să îi defere justiției pe ceilalți infractori;
 - (iii) să găsească dovezi;
 - (iv) să priveze organizația criminală de resurse ilicite sau de beneficiile rezultate din activitățile sale infracționale sau
 - (v) să împiedice ca alte infracțiuni descrise la articolul 2 să fie comise în viitor.”

Dreptul bulgar

NK

- 8 Articolul 55 alineatul 1 din Nakazatelen kodeks (Codul penal), în versiunea aplicabilă cauzei principale (denumit în continuare „NK”), prevede:

„În prezența unor circumstanțe atenuante excepționale sau numeroase, atunci când pedeapsa cea mai ușoară prevăzută de lege se dovedește disproporționată, instanța:

- 1. stabilește o pedeapsă sub limita inferioară;

[...]”

- 9 Articolul 321 din NK prevede:

„[...]

(2) Participarea la un [grup infracțional organizat] se pedepsește cu închisoarea de la unu la șase ani.

(3) În cazul în care grupul [infracțional organizat] este armat sau format în scopul îmbogățirii sau în scopul comiterii infracțiunilor menționate la [...] articolul 354a alineatele (1) și (2), [...] sancțiunile sunt următoarele:

[...]

2. pentru încălcările menționate la alineatul 2: închisoare de la trei la zece ani.

[...]”

10 Potrivit articolului 354a alineatul 1 din NK:

„Faptul de a fabrica, de a transforma, de a dobândi sau de a deține, fără a fi autorizat în mod legal, stupefiante sau echivalenți ai acestora în scopul distribuirii sau de a distribui stupefiante sau echivalenți ai acestora se pedepsește, pentru stupefiante de mare risc sau similare, cu o pedeapsă privativă de libertate de la doi la opt ani și cu amendă de la cinci mii până la douăzeci de mii de [leva bulgărești (BGN)] (aproximativ 2 260-10 230 de euro) și, pentru stupefiante de risc sau echivalenți, cu o pedeapsă cu închisoarea de la unu la șase ani și cu amendă de la două mii la zece mii de BGN [(aproximativ 1 020-5 115 euro)]. [...]”

NPK

11 Intitulat „Acordul de recunoaștere a vinovăției în cursul urmăririi penale”, articolul 381 din Nakazatelno-protsesualen kodeks (Codul de procedură penală), în versiunea aplicabilă în cauza principală (denumit în continuare „NPK”), prevede:

„(1) La finalul anchetei, la propunerea procurorului sau a avocatului, se poate încheia între ei un acord de recunoaștere a vinovăției. [...]”

[...]

(4) Acordul poate stabili sancțiunea în condițiile menționate la articolul 55 din NK chiar și în absența unor circumstanțe atenuante excepționale sau numeroase.

(5) Acordul trebuie să fie formulat în scris și să conțină o înțelegere cu privire la următoarele aspecte:

1. a fost săvârșită o faptă, a fost ea săvârșită de persoana urmărită penal și a fost săvârșită cu vinovăție, constituie fapta o infracțiune și care este încadrarea ei juridică?

2. care trebuie să fie natura pedepsei și care trebuie să fie nivelul ei?

[...]

(6) Acordul se semnează de procuror și de avocat. Persoana urmărită penal semnează acordul dacă îl acceptă, după ce va fi declarat că renunță la judecarea cauzei conform procedurii obișnuite.

(7) Atunci când procedura este începută împotriva mai multor persoane sau privește mai multe infracțiuni, acordul poate fi încheiat de unele dintre aceste persoane sau pentru unele dintre aceste infracțiuni.

[...]

- 12 Articolul 383 din NPK, intitulat „Efectele acordului de recunoaștere a vinovăției”, prevede la alineatul (1):

„Acordul aprobat de instanță produce efectele unei condamnări care a dobândit autoritate de lucru judecat.”

- 13 Potrivit articolului 384 din NPK, intitulat „Acord de recunoaștere a vinovăției în cadrul unei proceduri de judecată”:

„(1) Instanța de prim grad de jurisdicție poate, respectând condițiile și modalitățile prevăzute în prezentul capitol, să aprobe un acord de recunoaștere a vinovăției negociat după începerea procedurii de judecată, dar înainte de încheierea cercetării judecătorești.

[...]

(3) În aceste cazuri, acordul [de recunoaștere a vinovăției] este aprobat numai după obținerea consimțământului tuturor părților [din procedură].”

- 14 Articolul 384a din NPK, intitulat „Decizia privind un acord încheiat cu unii dintre inculpați sau pentru una dintre infracțiuni”, prevede:

„(1) Atunci când, după începerea procedurii de judecată, dar înainte de încheierea cercetării judecătorești, a fost încheiat un acord cu unul dintre inculpați sau pentru una dintre infracțiuni, instanța suspendă judecarea cauzei.

(2) Un alt complet de judecată hotărăște cu privire la acordul încheiat [...].

(3) Completul de judecată menționat la alineatul (1) continuă soluționarea cauzei după luarea unei decizii cu privire la acord.”

Litigiul principal și întrebările preliminare

- 15 La 25 martie 2020, Spetsializirana prokuratura (Parchetul specializat, Bulgaria) a sesizat Spetsializiran nakazatelen sad (Tribunalul Penal Specializat, Bulgaria) cu acțiunea penală formulată împotriva a 41 de persoane, printre care SD și PT, pentru faptul de a fi condus și/sau participat la activitățile unui grup infracțional organizat care avea ca scop distribuirea de droguri în vederea îmbogățirii. PT este trimis în judecată pentru participarea la acest grup infracțional și pentru deținerea de stupefiante în vederea distribuirii, în temeiul articolului 321 alineatul (2) și alineatul (3) punctul 2 și al articolului 354a alineatul 1 din NK.
- 16 La 19 august 2020, cauza a fost retrimisă la Spetsializirana prokuratura (Parchetul specializat) pentru remedierea viciilor de procedură existente în rechizitoriu.

- 17 La 26 august 2020, în cursul urmăririi penale, procurorul și avocatul lui SD au încheiat un acord în temeiul căruia lui SD i se aplica o pedeapsă mai puțin severă decât cea prevăzută de lege ca urmare a recunoașterii vinovăției pentru faptele de care era acuzat. Acest acord menționa numele complete și codul numeric personal ale celorlalte 40 de persoane acuzate, al căror consimțământ nu fusese solicitat în vederea aprobării acordului menționat. Acesta a fost aprobat la 1 septembrie 2020 de un alt complet de judecată decât cel sesizat inițial cu soluționarea cauzei.
- 18 La 28 august 2020, Spetsializirana prokuratura (Parchetul Specializat) a înaintat o versiune corectată a actului de acuzare și s-a început faza de judecată a procedurii.
- 19 La 17 noiembrie 2020, procurorul și avocatul lui PT au încheiat un acord de recunoaștere a vinovăției în temeiul căruia acestui inculpat i se aplica o pedeapsă cu închisoarea de trei ani cu suspendarea executării timp de cinci ani ca urmare a recunoașterii vinovăției pentru faptele de care era acuzat. Pentru a ține seama de Hotărârea din 5 septembrie 2019, AH ș.a. (Prezumția de nevinovăție) (C-377/18, EU:C:2019:670), acest acord a fost modificat astfel încât să fie omise numele și codurile numerice personale ale celorlalți coinaltați. Versiunea corectată a acordului menționat a rămas cea din 17 noiembrie 2020.
- 20 La 18 ianuarie 2021, instanța de trimitere a transmis, în conformitate cu articolul 384 din NPK, acordul de recunoaștere a vinovăției menționat la punctul anterior președintelui acestei instanțe în vederea desemnării unui alt complet de judecată pentru a se pronunța cu privire la acest acord. La 21 ianuarie 2021, completul de judecată astfel desemnat a respins aprobarea lui pentru motivul că unii inculpați nu își dăduseră consimțământul impus de articolul 384 alineatul 3 din NPK.
- 21 La 10 mai 2022, procurorul și avocatul lui PT au încheiat un nou acord de recunoaștere a vinovăției cu un conținut identic și au solicitat instanței de trimitere să se pronunțe cu privire la acest acord fără a solicita consimțământul celorlalți inculpați.
- 22 La 18 mai 2022, completul de judecată desemnat în temeiul articolului 384a din NPK a respins aprobarea acordului de recunoaștere a vinovăției menționat la punctul anterior pentru motivul că această aprobare necesita consimțământul celorlalți 39 de inculpați, în conformitate cu articolul 384 alineatul 3 din NPK.
- 23 Ca urmare a acestui refuz, procurorul, PT și avocatul său au confirmat în aceeași zi că doreau să încheie un acord de recunoaștere a vinovăției și că instanța de trimitere care a administrat toate probele este cea competentă să aprobe acest acord fără a solicita consimțământul celorlalți inculpați. Procurorul și-a exprimat însă îndoielile cu privire la imparțialitatea instanței de trimitere de a continua desfășurarea procesului în legătură cu ceilalți inculpați în cazul în care ar aproba acordul. PT, la rândul său, a arătat că imposibilitatea sa de a încheia un astfel de acord constituia o încălcare a drepturilor conferite de Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, semnată la Roma la 4 noiembrie 1950 (denumită în continuare „CEDO”).
- 24 În ceea ce privește admisibilitatea cererii de decizie preliminară, instanța de trimitere arată că această cauză cu care este sesizată privește infracțiuni care intră în domeniul de aplicare al Deciziilor-cadru 2004/757 și 2008/841 și, prin urmare, în „domeniile reglementate de dreptul Uniunii”, în sensul articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE. Din moment ce, în opinia sa, aceste infracțiuni trebuie să facă obiectul unor pedepse efective, proporționale și disuasive, potrivit în special articolului 4 alineatul (1) primul paragraf din Decizia-cadru 2004/757, procedura penală în care sunt aplicate aceste dispoziții este supus cerințelor care decurg din

articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE și din articolul 47 primul și al doilea paragraf din cartă. Această instanță apreciază în plus că modalitățile prevăzute de dreptul național pentru încheierea unui acord de recunoaștere a vinovăției constituie o „punere în aplicare a dreptului Uniunii” în sensul articolului 51 alineatul (1) din cartă, în speță al articolului 5 din Decizia-cadru 2004/757 și al articolului 4 din Decizia-cadru 2008/841.

- 25 În aceste condiții, instanța de trimitere ridică, în primul rând, problema compatibilității articolului 384a din NPK cu articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE și cu articolul 47 primul și al doilea paragraf din cartă, dat fiind că, în cadrul unei proceduri penale începute împotriva mai multor persoane, această dispoziție din dreptul bulgar impune ca un alt complet de judecată decât cel sesizat cu cauza să fie desemnat pentru a se pronunța cu privire la acordul de recunoaștere a vinovăției încheiat de unul dintre inculpați în cursul fazei de judecată a acestui proces. Această instanță indică faptul că articolul 384a din NPK are ca obiectiv să permită completului de judecată sesizat cu cauza pe fond să continue procesul împotriva celorlalți inculpați fără riscul de a-și pierde obiectivitatea și imparțialitatea. Instanța amintită consideră totuși că dreptul la protecție jurisdicțională efectivă ar fi încălcat dacă probele care au fost administrate de completul de judecată sesizat inițial cu cauza ar trebui apreciate de un alt complet de judecată.
- 26 Instanța de trimitere ridică, în al doilea rând, problema compatibilității articolului 384 alineatul 3 din NPK cu articolul 5 din Decizia-cadru 2004/757, cu articolul 4 din Decizia-cadru 2008/841, cu articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE, precum și cu articolele 47 și 52 din cartă, pentru motivul că, atunci când un acord de recunoaștere a vinovăției este încheiat de unul dintre inculpați în faza de judecată a unei proceduri penale începute împotriva mai multor persoane, această dispoziție din dreptul bulgar impune să existe consimțământul unanim al celorlalți inculpați pentru ca un astfel de acord să poată fi aprobat, ceea ce nu este cazul în cursul urmăririi penale a unui astfel de proces.
- 27 Potrivit instanței de trimitere, prin încheierea și prin aprobarea judiciară a unui acord de recunoaștere a vinovăției, inculpatul obține rezultatul final pe care îl urmărește, și anume aplicarea unei sancțiuni mai ușoare decât cea care i-ar fi fost aplicată dacă această cauză ar fi fost soluționată în cadrul unei proceduri obișnuite. În aceste condiții, cerința privind consimțământul unanim al celorlalți inculpați ar aduce atingere caracterului echitabil al unui proces, în sensul articolului 47 al doilea paragraf din cartă, și ar restrânge de asemenea accesul la o „cale de atac”, în sensul articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE, cu încălcarea principiului proporționalității prevăzut la articolul 52 din cartă.
- 28 În al treilea rând, instanța de trimitere ridică problema dacă, în cazul în care ar aproba acordul de recunoaștere a vinovăției în ceea ce îl privește pe PT, ar trebui, în conformitate cu Ordonanța din 28 mai 2020, UL și VM (C-709/18, EU:C:2020:411), să se desesizeze de examinarea faptelor de care sunt acuzați ceilalți inculpați pentru a le garanta acestora dreptul la o instanță imparțială, prevăzut la articolul 47 al doilea paragraf din cartă.
- 29 Această instanță arată că răspunsurile pe care Curtea le va da la întrebările sale îi vor permite în esență să stabilească dacă poate sau chiar trebuie să aprobe ea însăși, astfel cum solicită PT, acordul de recunoaștere a vinovăției încheiat de acesta, fără consimțământul celorlalți inculpați.

- 30 În aceste împrejurări, Spetsializiran nakazatelen sad (Tribunalul Penal Specializat) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:
- „1) În cazul unui proces penal privind urmărirea unor fapte care intră în domeniul de aplicare al dreptului Uniunii, este compatibilă cu articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE și cu articolul 47 primul și al doilea paragraf din cartă o lege națională care impune cerința ca nu instanța sesizată cu cauza, în fața căreia au fost administrate toate probele, ci o altă instanță să examineze conținutul unui acord încheiat între procuror și un acuzat, atunci când această cerință se întemeiază pe împrejurarea că există alți coînculpați care nu au încheiat un acord?
- 2) Este compatibilă cu articolul 5 din Decizia-cadru 2004/757, cu articolul 4 din Decizia-cadru 2008/841, cu articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE și cu articolul 52 coroborat cu articolul 47 din cartă o lege națională care autorizează un acord de încetare a procedurii penale numai în cazul în care toți ceilalți coînculpați și avocații însărcinați cu apărarea acestora și-au dat consimțământul?
- 3) Potrivit articolului 47 al doilea paragraf din cartă, este necesar ca o instanță, după ce a examinat și a aprobat un acord, să refuze să examineze acuzația de infracțiune împotriva celorlalți coînculpați în măsura în care s-a pronunțat cu privire la acest acord într-un mod care nici nu adoptă o concluzie cu privire la participarea acestora, nici nu reprezintă o constatare a vinovăției lor?”
- 31 Prin scrisoarea din 5 august 2022, Sofiyski gradski sad (Tribunalul Orașului Sofia, Bulgaria) a informat Curtea că, în urma unei modificări legislative intrate în vigoare la 27 iulie 2022, Spetsializiran nakazatelen sad (Tribunalul Penal Specializat) a fost dizolvat și că unele cauze penale cu care fusese sesizat, printre care și cauza principală, au fost transferate pe rolul ei de la acea dată.

Cu privire la competența Curții

- 32 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că revine Curții însăși să analizeze condițiile în care este sesizată de instanța națională în scopul de a-și verifica propria competență sau admisibilitatea cererii cu care este sesizată (a se vedea în acest sens Hotărârea din 4 iulie 2006, Adeneler ș.a., C-212/04, EU:C:2006:443, punctul 42, precum și Hotărârea din 11 iulie 2024, Hann-Invest ș.a., C-554/21, C-622/21 și C-727/21, EU:C:2024:594, punctul 29).

Cu privire la aplicabilitatea cartei

- 33 Articolul 51 alineatul (1) din cartă prevede că dispozițiile acesteia se adresează statelor membre numai atunci când acestea pun în aplicare dreptul Uniunii. Alineatul (2) al acestui articol 51 precizează că dispozițiile cartei nu extind în niciun fel competențele Uniunii Europene astfel cum sunt definite în tratate.
- 34 Aceste dispoziții confirmă jurisprudența constantă a Curții conform căreia drepturile fundamentale garantate în ordinea juridică a Uniunii au vocația de a fi aplicate în toate situațiile reglementate de dreptul Uniunii, însă nu în afara acestora. În consecință, în cadrul unei trimiteri preliminare în temeiul articolului 267 TFUE, Curtea poate să interpreteze dreptul Uniunii numai

în limitele competențelor care îi sunt atribuite (a se vedea în acest sens Hotărârea din 11 iulie 2024, Hann-Invest ș.a., C-554/21, C-622/21 și C-727/21, EU:C:2024:594, punctele 30 și 31, precum și jurisprudența citată).

- 35 Noțiunea de „punere în aplicare a dreptului Uniunii” în sensul articolului 51 alineatul (1) din cartă implică existența unei legături între un act al dreptului Uniunii și măsura națională vizată care depășește proximitatea materiilor menționate sau efectele indirecte ale unei materii asupra celeilalte (a se vedea în acest sens Hotărârea din 6 martie 2014, Siragusa, C-206/13, EU:C:2014:126, punctul 24, și Hotărârea din 29 iulie 2024, protectus, C-185/23, EU:C:2024:657, punctul 42).
- 36 Curtea a concluzionat deja în sensul inaplicabilității drepturilor fundamentale ale Uniunii în raport cu o reglementare națională ca urmare a faptului că dispozițiile de drept al Uniunii referitoare la domeniul în cauză nu impun statelor membre nicio obligație specifică cu privire la situația în discuție în litigiul principal (a se vedea în acest sens Hotărârea din 6 martie 2014, Siragusa, C-206/13, EU:C:2014:126, punctul 26, și Hotărârea din 10 iulie 2014, Julián Hernández ș.a., C-198/13, EU:C:2014:2055, punctul 35).
- 37 Plecând de la aceste considerații, trebuie să se stabilească dacă, astfel cum susține instanța de trimitere, legislația bulgară care reglementează acordul de recunoaștere a vinovăției pune în aplicare dreptul Uniunii, în sensul articolului 51 alineatul (1) din cartă, și dacă, prin urmare, Curtea este competentă să interpreteze dispozițiile cartei avute în vedere de instanța de trimitere.
- 38 În primul rând, întrucât această instanță consideră că această legislație națională constituie o punere în aplicare a articolului 5 din Decizia-cadru 2004/757 coroborat cu articolul 4 alineatul (1) din aceasta și a articolului 4 din Decizia-cadru 2008/841 coroborat cu articolul 3 din aceasta, trebuie subliniat că aceste dispoziții de drept al Uniunii figurează în acte adoptate în temeiul articolului 31 alineatul (1) UE, ale cărui dispoziții au fost preluate în articolul 83 alineatul (1) primul paragraf TFUE. Acest articol 4 alineatul (1) și acest articol 3 conțin dispoziții minime privind sancțiunile aplicabile infracțiunilor din domenii ale criminalității care intră sub incidența sferei de aplicare a fiecăreia dintre aceste două decizii-cadru, și anume traficul de droguri și criminalitatea organizată.
- 39 Astfel cum a subliniat în esență avocatul general la punctele 32 și 33 din concluzii, punerea în aplicare a acestor dispoziții presupune ca statele membre să adopte măsuri legislative care țin de dreptul penal, cum sunt articolul 321 și articolul 354a alineatul 1 din NK. În schimb, în domeniul dreptului procesual penal, din care fac parte în esență dispozițiile din dreptul bulgar referitoare la acordul de recunoaștere a vinovăției în discuție în litigiul principal, și anume articolul 384 alineatul 3 și articolul 384a din NPK, niciun act legislativ al Uniunii având ca obiect acest tip de acord nu a fost adoptat în temeiul articolului 31 UE sau al articolului 82 TFUE, care definește competența Uniunii în domeniul dreptului procesual penal.
- 40 Rezultă că relația dintre dispozițiile de drept penal al Uniunii menționate la punctul 38 din prezenta hotărâre și dispozițiile de drept procesual penal bulgar care reglementează acordul de recunoaștere a vinovăției în discuție în litigiul principal nu depășește vecinătatea sau efectele indirecte ale celor dintâi asupra celor din urmă. În aceste condiții, nu se poate stabili între ele o legătură în sensul jurisprudenței amintite la punctul 35 din prezenta hotărâre.

- 41 În al doilea rând, articolul 5 din Decizia-cadru 2004/757 și articolul 4 din Decizia-cadru 2008/841, ambele intitulate „Circumstanțe speciale”, se limitează să prevadă că statele membre pot lua măsurile necesare pentru ca pedepsele vizate de aceste decizii-cadru să poată fi reduse în cazul în care autorul infracțiunii renunță la activitățile sale infracționale din domeniile reglementate de deciziile-cadru menționate și furnizează autorităților administrative sau judiciare informații pe care nu le-ar fi putut obține altfel, ajutându-le în special să identifice sau să aducă în fața justiției alți autori ai infracțiunii sau să găsească probe. Aceste dispoziții de drept al Uniunii nu precizează nici modalitățile și nici condițiile în care trebuie să se încheie un acord de recunoaștere a vinovăției și nici nu obligă statele membre să legisfeze în acest domeniu, contrar celor impuse de jurisprudența menționată la punctul 36 din prezenta hotărâre pentru a se putea stabili o legătură între dispozițiile menționate de drept al Uniunii și cele ce reglementează acordul de recunoaștere a vinovăției în dreptul bulgar.
- 42 Din considerațiile care precedă reiese că dispozițiile din NPK privind încheierea și aprobarea unui acord de recunoaștere a vinovăției, în special articolul 384 alineatul 3 și articolul 384 din NPK, nu constituie o „punere în aplicare”, în sensul articolului 51 alineatul (1) din cartă, a dispozițiilor Deciziilor-cadru 2004/757 și 2008/841.
- 43 Prin urmare, Curtea nu este competentă să răspundă la întrebările adresate în măsura în care ele privesc articolul 5 din Decizia-cadru 2004/757, articolul 4 din Decizia-cadru 2008/841, articolul 47 primul și al doilea paragraf și articolul 52 din cartă.

Cu privire la aplicabilitatea articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE

- 44 Potrivit articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE, statele membre stabilesc căile de atac necesare pentru a asigura justițiabililor respectarea dreptului lor la o protecție jurisdicțională efectivă în domeniile reglementate de dreptul Uniunii. Astfel, statelor membre le revine obligația de a prevedea un sistem de căi de atac și de proceduri care să asigure un control jurisdicțional efectiv în aceste domenii (Hotărârea din 27 februarie 2018, Associação Sindical dos Juízes Portugueses, C-64/16, EU:C:2018:117, punctul 34, precum și Hotărârea din 11 iulie 2024, Hann-Invest ș.a., C-554/21, C-622/21 și C-727/21, EU:C:2024:594, punctul 34 și jurisprudența citată).
- 45 În ceea ce privește domeniul de aplicare *ratione materiae* al articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE, această dispoziție vizează „domeniile reglementate de dreptul Uniunii”, independent de situația în care statele membre pun în aplicare acest drept (Hotărârea din 27 februarie 2018, Associação Sindical dos Juízes Portugueses, C-64/16, EU:C:2018:117, punctul 29, precum și Hotărârea din 11 iulie 2024, Hann-Invest ș.a., C-554/21, C-622/21 și C-727/21, EU:C:2024:594, punctul 35 și jurisprudența citată).
- 46 Articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE are printre altele vocația de a se aplica în privința oricărei autorități naționale care se poate pronunța, în calitate de instanță, cu privire la chestiuni referitoare la interpretarea sau aplicarea dreptului Uniunii și care intră astfel în domeniile reglementate de acest drept (a se vedea în acest sens Hotărârea din 27 februarie 2018, Associação Sindical dos Juízes Portugueses, C-64/16, EU:C:2018:117, punctul 40, precum și Hotărârea din 11 iulie 2024, Hann-Invest ș.a., C-554/21, C-622/21 și C-727/21, EU:C:2024:594, punctul 36 și jurisprudența citată).

- 47 Aceasta este situația instanței de trimitere, care este chemată în speță să se pronunțe cu privire la chestiuni legate de interpretarea și aplicarea Deciziilor-cadru 2004/757 și 2008/841 care au fost transpuse în ordinea juridică bulgară prin dispozițiile NK, astfel încât această instanță trebuie să îndeplinească cerințele unei protecții jurisdicționale efective care decurg din articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE.
- 48 În aceste condiții, Curtea este competentă să interpreteze articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE în prezenta cauză.

Cu privire la întrebările preliminare

Cu privire la prima întrebare

- 49 Prin intermediul primei întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE trebuie interpretat în sensul că se opune unei dispoziții de drept național care conferă unui complet de judecată ad-hoc, iar nu celui căruia i-a fost atribuită soluționarea cauzei, competența de a se pronunța asupra unui acord de recunoaștere a vinovăției încheiat între un inculpat și ministerul public în cursul fazei de judecată a unui proces penal, atunci când sunt judecați și alți inculpați în cadrul aceluiași proces.
- 50 Deși organizarea justiției în statele membre, cu precădere constituirea, compunerea, competențele și funcționarea instanțelor naționale, intră în competența acestor state, ele sunt totuși ținute, în exercitarea acestei competențe, să respecte obligațiile care decurg pentru ele din dreptul Uniunii, în special din articolul 19 TUE (Hotărârea din 11 iulie 2024, Hann-Invest ș.a., C-554/21, C-622/21 și C-727/21, EU:C:2024:594, punctul 44, precum și jurisprudența citată).
- 51 Principiul protecției jurisdicționale efective la care se referă articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE constituie un principiu general al dreptului Uniunii care a fost consacrat printre altele la articolul 47 al doilea paragraf din cartă. Această ultimă dispoziție trebuie deci luată în considerare în mod corespunzător în vederea interpretării acestui articol 19 alineatul (1) al doilea paragraf (a se vedea în acest sens Hotărârea din 11 iulie 2024, Hann-Invest ș.a., C-554/21, C-622/21 și C-727/21, EU:C:2024:594, punctul 45, precum și jurisprudența citată).
- 52 Pe de altă parte, în conformitate cu prima teză a articolului 52 alineatul (3) din cartă, drepturile pe care le conține cartă au același înțeles și aceeași întindere ca și drepturile corespunzătoare garantate de CEDO. Potrivit celei de a doua teze a acestei dispoziții, acest lucru nu împiedică dreptul Uniunii să confere o protecție mai extinsă. Conform Explicațiilor cu privire la cartă (JO 2007, C 303, p. 17), articolul 47 al doilea paragraf din aceasta corespunde articolului 6 paragraful 1 din CEDO. În consecință, Curtea trebuie să se asigure că interpretarea pe care o dă în prezenta cauză oferă un nivel de protecție care nu îl încalcă pe cel garantat la articolul 6 alineatul (1) din CEDO, astfel cum a fost interpretat de Curtea Europeană a Drepturilor Omului (a se vedea în acest sens Hotărârea din 11 iulie 2024, Hann-Invest ș.a., C-554/21, C-622/21 și C-727/21, EU:C:2024:594, punctul 46, precum și jurisprudența citată).
- 53 Orice stat membru trebuie, în temeiul articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE, să se asigure că autoritățile care, în calitate de „instanță” în sensul dreptului Uniunii, sunt chemate să se pronunțe cu privire la chestiuni legate de interpretarea sau de aplicarea acestui drept și care fac parte astfel din sistemul său de căi de atac în domeniile reglementate de dreptul Uniunii îndeplinesc cerințele unei protecții jurisdicționale efective, printre care cea de independență (a se

vedea în acest sens Hotărârea din 21 decembrie 2021, Euro Box Promotion ș.a., C-357/19, C-379/19, C-547/19, C-811/19 și C-840/19, EU:C:2021:1034, punctele 220 și 224, precum și Hotărârea din 11 iulie 2024, Hann-Invest ș.a., C-554/21, C-622/21 și C-727/21, EU:C:2024:594, punctul 47).

- 54 Pe de altă parte, Curtea a precizat deja că articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE, care stabilește în sarcina statelor membre o obligație de rezultat clară și precisă și care nu este însoțită de nicio condiție, în special în ceea ce privește independența și imparțialitatea instanțelor chemate să interpreteze și să aplice dreptul Uniunii, beneficiază de un efect direct care implică să se lase neaplicată orice dispoziție, jurisprudență sau practică națională contrară acestor dispoziții ale dreptului Uniunii, astfel cum au fost interpretate de Curte [Hotărârea din 5 iunie 2023, Comisia/Polonia (Independența și viața privată a judecătorilor), C-204/21, EU:C:2023:442, punctul 78 și jurisprudența citată].
- 55 Această cerință de independență cuprinde două aspecte. Primul aspect, de ordin extern, impune ca autoritatea respectivă să își exercite funcțiile în deplină autonomie, fără a fi supusă vreunei legături ierarhice sau de subordonare față de nimeni și fără să primească dispoziții sau instrucțiuni, indiferent de originea lor, fiind astfel protejată de intervenții sau de presiuni exterioare susceptibile să aducă atingere independenței de judecată a membrilor săi și să le influențeze deciziile. Al doilea aspect, de ordin intern, este legat de noțiunea de „imparțialitate” și vizează echidistanța față de părțile în litigiu și de interesele fiecăreia dintre ele din perspectiva obiectului respectivului litigiu. Acest aspect impune respectarea obiectivității și lipsa oricărui interes în soluționarea litigiului în afară de stricta aplicare a normei de drept (Hotărârea din 11 iulie 2024, Hann-Invest ș.a., C-554/21, C-622/21 și C-727/21, EU:C:2024:594, punctele 50 și 51, precum și jurisprudența citată).
- 56 În speță, din cererea de decizie preliminară reiese că procurorul a făcut cunoscute instanței de trimitere îndoielile sale cu privire la imparțialitatea completului de judecată căruia i-a fost atribuită soluționarea cauzei principale în cazul continuării procesului față de ceilalți inculpați dacă aceasta ar trebui să aprobe acordul de recunoaștere a vinovăției încheiat de PT.
- 57 Astfel cum a arătat în esență domnul avocat general la punctul 66 din concluzii, atunci când, precum în speță, mai multe persoane sunt acuzate de participarea la același grup infracțional organizat, iar una dintre ele încheie, în cursul fazei de judecată a acestui proces, un acord în care își recunoaște vinovăția, desemnarea unui complet de judecată ad-hoc care să se pronunțe cu privire la acest acord constituie o măsură de administrare a justiției care este de dorit a fi prevăzută de statele membre pentru a asigura sau chiar pentru a consolida respectarea cerințelor de independență și de imparțialitate ale completului de judecată care va trebui să judece inculpații care nu și-au recunoscut vinovăția, cerințe care decurg din articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE.
- 58 În Hotărârea din 25 noiembrie 2021, Mucha împotriva Slovaciei, CE:ECHR:2021:1125JUD006370319, § 62-64 și 66), Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat, așadar, existența unei încălcări a articolului 6 alineatul (1) din CEDO în ceea ce privește principiile imparțialității și prezumției de nevinovăție într-o situație în care același complet de judecată s-a pronunțat mai întâi cu privire la acordurile de recunoaștere a vinovăției privind opt persoane acuzate de participare la un grup infracțional și apoi cu privire la temeinicia acuzației aduse împotriva unei alte persoane judecate pentru participarea la același grup infracțional, din moment ce hotărârile privind aprobarea acestor acorduri cuprindeau o mențiune specifică și individuală cu privire la faptele imputate acestei ultime persoane și i s-a

adus deci atingere dreptului său de a fi prezumată nevinovată până la stabilirea pe cale legală a vinovăției sale. Instanța menționată a concluzionat că îndoielile privind imparțialitatea completului de judecată respectiv erau justificate în mod obiectiv.

- 59 Pe de altă parte, instanța de trimitere consideră că, în cadrul unei proceduri penale în care sunt judecate mai multe persoane, desemnarea unui complet de judecată ad-hoc pentru a se pronunța cu privire la un acord de recunoaștere a vinovăției este susceptibilă să aducă atingere principiului nemijlocirii procedurii penale.
- 60 Acest principiu implică faptul că cei care au responsabilitatea de a decide cu privire la vinovăția sau nevinovăția persoanei acuzate trebuie, în principiu, să audieze martorii în persoană și să evalueze credibilitatea lor, din moment ce unul dintre elementele importante ale unui proces penal echitabil este posibilitatea acuzatului de a-și confrunța martorii în prezența judecătorului care se pronunță în cele din urmă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 29 iulie 2019, Gambino și Hyka, C-38/18, EU:C:2019:628, punctele 42 și 43).
- 61 În speță, astfel cum a arătat în esență domnul avocat general la punctul 73 din concluzii, desemnarea unui complet de judecată ad-hoc pentru a se pronunța cu privire la un acord de recunoaștere a vinovăției precum cel în discuție în litigiul principal nu este de natură să aducă atingere principiului nemijlocirii procedurii penale. Astfel, întrucât inculpatul alege să își recunoască vinovăția în mod voluntar și în deplină cunoștință a faptelor de care este acuzat și a efectelor juridice aferente acestei alegeri, renunță, astfel cum reiese din articolul 381 alineatul 6 din NPK, „la judecarea cauzei sale potrivit procedurii obișnuite” și la anumite drepturi care decurg din aceasta.
- 62 Având în vedere ansamblul motivelor care precedă, este necesar să se răspundă la prima întrebare că articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE trebuie interpretat în sensul că nu se opune unei dispoziții de drept național care conferă unui complet de judecată ad-hoc, iar nu celui căruia i-a fost atribuită soluționarea cauzei, competența de a se pronunța asupra unui acord de recunoaștere a vinovăției încheiat între un inculpat și ministerul public în cursul fazei de judecată a unui proces penal atunci când sunt judecați și alți inculpați în cadrul aceluiași proces.

Cu privire la a doua întrebare

Cu privire la admisibilitate

- 63 Comisia Europeană arată în observațiile scrise că motivarea cererii de decizie preliminară referitoare la a doua întrebare, în măsura în care aceasta privește interpretarea articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE, este „foarte laconică” și nu îndeplinește cerințele care decurg din articolul 94 din Regulamentul de procedură al Curții.
- 64 Conform unei jurisprudențe constante, întrebările referitoare la interpretarea dreptului Uniunii adresate de instanța națională în cadrul normativ și factual pe care îl definește sub răspunderea sa și a cărei exactitate Curtea nu are competența să o verifice beneficiază de o prezumție de relevanță. Curtea poate decide să nu se pronunțe asupra unei cereri de decizie preliminară formulate de o instanță națională numai dacă este evident că interpretarea solicitată a dreptului Uniunii nu are nicio legătură cu realitatea sau cu obiectul litigiului principal, atunci când problema este de natură ipotetică sau atunci când Curtea nu dispune de elementele de fapt și de drept necesare pentru a răspunde în mod util la întrebările care i-au fost adresate [a se vedea în

acest sens Hotărârea din 15 decembrie 1995, Bosman, C-415/93, EU:C:1995:463, punctul 61, precum și Hotărârea din 8 noiembrie 2022, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Examinare din oficiu a măsurii de luare în custodie publică), C-704/20 și C-39/21, EU:C:2022:858, punctul 61].

- 65 Întrucât cererea de decizie preliminară servește drept fundament pentru procedura de trimitere preliminară în fața Curții în temeiul articolului 267 TFUE, este indispensabil ca instanța națională să clarifice în această decizie cadrul factual și normativ în care se înscrie litigiul principal și să ofere un minim de explicații cu privire la motivele care au stat la baza alegerii prevederilor dreptului Uniunii a căror interpretare o solicită, precum și cu privire la legătura pe care o stabilește între aceste prevederi și reglementarea națională aplicabilă litigiului cu care este sesizată. Aceste cerințe cumulative figurează în mod explicit la articolul 94 din Regulamentul de procedură [a se vedea în acest sens Hotărârea din 4 iunie 2020, C.F. (Inspecție fiscală), C-430/19, EU:C:2020:429, punctul 23 și jurisprudența citată].
- 66 În speță, instanța de trimitere expune în mod suficient sub aspect legal împrejurările cauzei principale și menționează detaliat dispozițiile naționale aplicabile. Ea indică de asemenea motivele pentru care are îndoieli cu privire la compatibilitatea în special a articolului 384 alineatul 3 din NPK cu articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE. Această instanță consideră astfel că cerința privind consimțământul tuturor celorlalți inculpați pentru aprobarea unui acord de recunoaștere a vinovăției încheiat de unul dintre acești inculpați în cursul fazei de judecată a unei proceduri penale începute împotriva mai multor persoane restrânge „în mod nejustificat” „calea de atac” pe care, în opinia sa, o reprezintă un asemenea acord pentru inculpatul respectiv, în măsura în care, prin încheierea și prin aprobarea acestui acord, inculpatul „obține rezultatul final pe care îl urmărește, și anume să i se aplice o sancțiune mai ușoară decât cea care i-ar fi fost aplicată dacă cauza ar fi fost soluționată în procedura obișnuită”. Tot potrivit acestei instanțe, o astfel de restricție poate aduce atingere „caracterului echitabil al procesului”.
- 67 Rezultă că sub acest aspect, contrar celor susținute de Comisie, cererea de decizie preliminară îndeplinește cerințele stabilite la articolul 94 din Regulamentul de procedură și, prin urmare, este admisibilă în măsura în care privește interpretarea articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE.

Cu privire la fond

- 68 Prin intermediul celei de a doua întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE trebuie interpretat în sensul că se opune unei dispoziții de drept național care, într-o procedură penală începută împotriva mai multor persoane ca urmare a participării lor la același grup infracțional organizat, condiționează aprobarea judiciară a unui acord de recunoaștere a vinovăției, încheiat între unul dintre inculpați și ministerul public în cursul fazei de judecată a acestui proces, de consimțământul tuturor celorlalți inculpați.
- 69 Astfel cum arată instanța de trimitere, în cauza principală, o asemenea cerință „servește interesul unora dintre ceilalți [inculpați] împotriva cărora PT ar putea depune mărturie în calitate de martor după aprobarea acordului care îl privește”. Pe de altă parte, această instanță a precizat, ca răspuns la o cerere de lămuriri a Curții adresată în temeiul articolului 101 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Curții, că instanța însărcinată să îi judece pe ceilalți inculpați „este ținută” de conținutul acordului de recunoaștere a vinovăției încheiat de unul dintre inculpați.

- 70 Din această perspectivă, cerința privind consimțământul celorlalți inculpați se circumscrie dreptului la un proces echitabil și dreptului lor la apărare. Or, respectarea acestor drepturi constituie unul dintre elementele care fac parte integrantă din principiul fundamental al protecției jurisdicționale efective prevăzut la articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE, la fel ca noțiunea de „proces echitabil” prevăzută la articolul 6 din CEDO [a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 iulie 2021, Comisia/Polonia (Regimul disciplinar al judecătorilor), C-791/19, EU:C:2021:596, punctul 203].
- 71 Acest principiu fundamental al dreptului Uniunii este încălcat dacă o hotărâre judecătorească se întemeiază pe fapte și pe înscrisuri de care părțile însele sau una dintre ele nu au putut lua cunoștință și cu privire la care nu au fost, așadar, în măsură să își formuleze poziția (a se vedea în acest sens Hotărârea din 22 martie 1961, Snuat/Înalta Autoritate, 42/59 și 49/59, EU:C:1961:5, p. 156, precum și Hotărârea din 17 noiembrie 2022, Harman International Industries, C-175/21, EU:C:2022:895, punctul 63). În plus, principiile procesului echitabil impun ca, în cazurile adecvate, interesele apărării să fie puse în balanță cu cele ale martorilor sau ale victimelor chemate să depună mărturie (Hotărârea din 29 iulie 2019, Gambino și Hyka, C-38/18, EU:C:2019:628, punctul 41).
- 72 Având în vedere cele ce precedă, principiul respectării dreptului la apărare nu poate fi interpretat în sensul că se opune unor dispoziții ale dreptului național precum articolul 384 alineatul 3 din NPK, care au ca obiect să li se garanteze acest drept inculpaților care, dat fiind că nu și-au recunoscut vinovăția, trebuie judecați într-o procedură penală ulterioară, pe baza atât a informațiilor care îi privesc ce pot figura în acordul de recunoaștere a vinovăției încheiat de inculpatul care și-a recunoscut vinovăția, cât și a declarațiilor pe care acesta din urmă le-ar putea da ca martor în fața completului de judecată care va trebui să se pronunțe cu privire la răspunderea penală a celorlalți inculpați.
- 73 Având în vedere motivele care precedă, este necesar să se răspundă la a doua întrebare că articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE trebuie interpretat în sensul că nu se opune unei dispoziții de drept național care, într-o procedură penală începută împotriva mai multor inculpați ca urmare a participării lor la același grup infracțional organizat, condiționează aprobarea judiciară a unui acord de recunoaștere a vinovăției, încheiat între unul dintre inculpați și ministerul public în cursul fazei de judecată a acestui proces, de consimțământul tuturor celorlalți inculpați.

Cu privire la a treia întrebare

- 74 Astfel cum reiese din cuprinsul punctului 42 din prezenta hotărâre, Curtea nu este competentă să răspundă la a treia întrebare din moment ce aceasta privește exclusiv interpretarea articolului 47 din cartă.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 75 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a treia) declară:

- 1) **Articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE trebuie interpretat în sensul că nu se opune unei dispoziții de drept național care conferă unui complet de judecată ad-hoc, iar nu celui cărui i-a fost atribuită soluționarea cauzei, competența de a se pronunța asupra unui acord de recunoaștere a vinovăției încheiat între un inculpat și ministerul public în cursul fazei de judecată a unui proces penal atunci când sunt judecați și alți inculpați în cadrul aceluiași proces.**
- 2) **Articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE trebuie interpretat în sensul că nu se opune unei dispoziții de drept național care, într-o procedură penală începută împotriva mai multor inculpați ca urmare a participării lor la același grup infracțional organizat, condiționează aprobarea judiciară a unui acord de recunoaștere a vinovăției, încheiat între unul dintre inculpați și ministerul public în cursul fazei de judecată a acestui proces, de consimțământul tuturor celorlalți inculpați.**

Semnături

¹ Indicatorii, partea introductivă, punctele 24, 25, 26, 30, 59, 66, 68, 72 și 73 și punctul 2 din dispozitiv din prezentul text au făcut obiectul unei modificări de ordin lingvistic ulterior primei publicări.